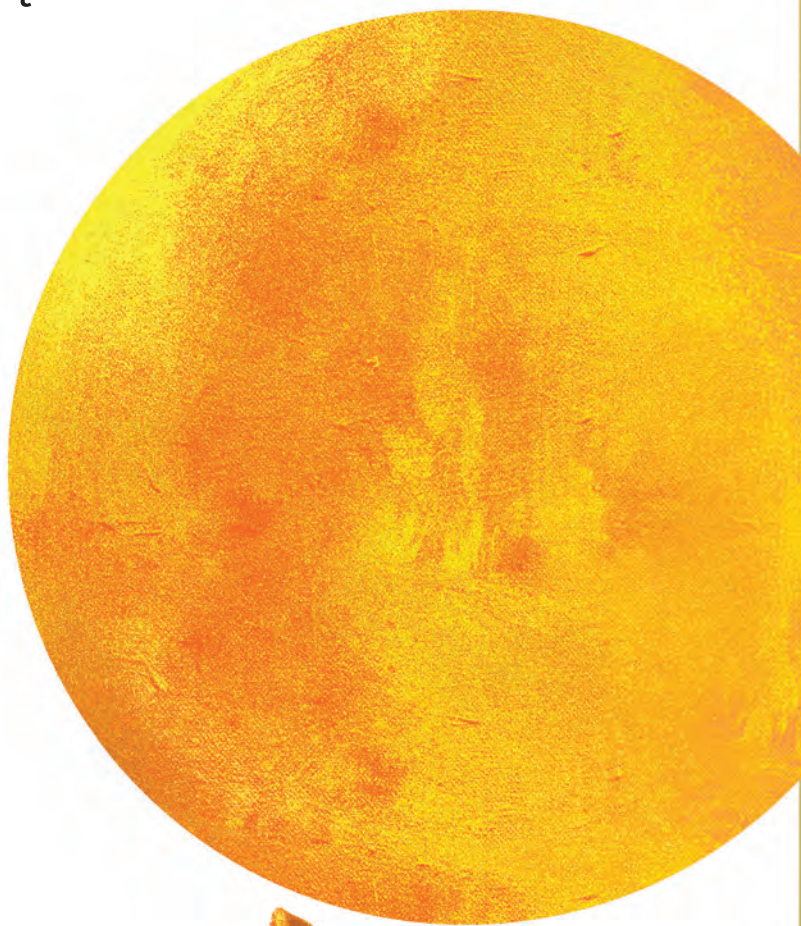

KUOSA KRO RENKA GINTARĄ

Turiu aš vieną
širdį ir motiną,
tėvą godotiną,
naktį ir dieną,
saulę, kas rytą
sėjančią gintarą.

Tėviškę gimtąją
turiu apskristi,
apsižvalgyti
kas šimtą metų,
kas mane mato,
kas man matyti.

Matyti uoksas
ryto spalvos,
vienos Lietuvos
rasa nušvitęs.

KUOSA KRO SAPNUOJA KLIMATO KAITĄ

Speigimečių pusnys
ir baugios palovės,
laikai išsidūkt ir
baugštintis – va liovės,

žalioja laukai
visą gruodį ir sausį,
ir zylių dainuojančių
sausį klausausi,

vaikai nepažįsta
jau slidžių nei rogių,
ir baltos jau – vyšnios
besniegiuose soduos,

jų žiedlapiai krinta,
ir liuokčioja džiugios
ir Kuosai draugingos
kaimynės papūgos.

